

Ai Kêu Tôi Đó?

Phó Tế Châu, Vợ 2018

Năm năm trước, tôi và Đào chia sẻ tâm tình phần khởi khi mới **đáp tiếng gọi** đồng hành tâm linh với nhau trên chặng đường cuối đời: tôi học làm người phục vụ (deacon), và Đào làm “giám đốc” giúp tôi dám bớt ôm đồm. Bây giờ, ba năm sau khi được Đào đồng ý và tôi đã chịu chức Phó Tế Vĩnh Viễn với mệnh lệnh: “*Hãy tin những gì thầy đọc, dạy những gì thầy tin, sống những gì thầy dạy.*” Trên đường phục vụ Chúa và cộng đoàn giáo xứ, tôi vẫn phần khởi chóng cả mặt. Tôi thường tự nhắc Phó Tế Vĩnh Viễn là ai? Hay thiết thực hơn: Phó Tế làm gì cho xứng đáng với ơn gọi phục vụ? Tôi có nói những gì tôi sống, tin những gì tôi nói, đọc những gì tôi tin? Từ từ tôi xin kể tội mình.

Tôi xin kể chuyện **tôi xưng tội**. Nghe hấp dẫn chưa? Năm nay Cộng Đoàn được vinh dự có Đức Giám Mục riêng đầu tiên trong 35 năm: Đức Cha Tôma Thành. Ngài thật hiền lành, vui vẻ giảng tĩnh tâm mùa Vọng hòa hợp với Ban Ca Nguyệt. Sau đó Cộng Đoàn ăn trưa rồi dọn mình xưng tội, mở cửa lòng làm hòa đón Chúa vào chính mình. Tôi đợi đến sắp cuối hàng. Anh hướng dẫn viên thấy gần giờ lễ nên hỏi tôi có muốn qua hàng xưng tội bằng tiếng Anh với cha Mỹ không? Tôi trả lời “không” cái một, vì tôi phạm tội bằng tiếng Việt, nên tôi xưng tội bằng tiếng Việt! Anh mỉm cười gật gù.

Tôi đáp lời kêu gọi phục vụ hằng ngày. Nhớ trong năm tu học (diaconate formation) thứ hai, tôi bị đánh ngã (người Huế gọi là bồ ngựa, nghe như “*bồ ngựa*,” như thánh Phaolô bồ ngựa) bằng cú chóng mặt bất ngờ và tai bị ù điếc vĩnh viễn cho đến bây giờ. Thế là tôi không đi học được nếu không có Đào chờ đi! Một bài học khiêm nhượng: *không vợ, đồ thợ làm nên*. Cho tới ngày được chọn làm Phó Tế tôi vẫn lằng lằng ngày đêm. Lúc nào cũng như mới vừa cạn 3 cốc đế, hay ực xong 3 chai bia. Cứ thế mà tôi dần thân và ký giấy hứa sẽ không tái giá lấy vợ nữa “*nếu trời gọi về, và tiên nữ về luôn.*” Lỡ khi không có Đào thì “*mai đây ai đưa anh đi đến cuối cuộc đời?*” Nhưng chuyện xa vời chỉ có Chúa sẽ cho tôi biết. Chỉ biết hôm nay tôi có Đào đưa đi. Vợ chồng Phó Tế Vĩnh Viễn được kêu

gọi sống bí tích hôn nhân, có Chúa làm người tình thứ ba. Cứ thế mà tôi “say sưa” phục vụ các gia đình.

Tôi thường chia sẻ cảm nghiệm phục vụ với Đào. Ngoài sân tennis có người ra sân để được nói vui miệng, có người ra chơi để được thắng, còn tôi cố gắng chơi để được bạn: đưa banh phục vụ, vừa tay, vừa sức, vừa tính người. Khi phỏng vấn chịu chức, có người hỏi meo: Thầy đánh tennis thế nào? Tôi trả lời, tôi cố đánh hợp trình độ của đối thủ. Người hỏi gật gù bảo tôi có khiêm nhượng. Không khiêm nhượng sao được khi phải chơi Tennis Say (Drunken Tennis như Drunken Kung Fu) vì vừa điếc, vừa mù, vừa choáng váng kinh niên? Tôi thường bị partner phàn nàn khi đánh hụt, đánh hư, đánh hiền quá tôi đành ngậm miệng đọc kinh ăn năn đền tội. Khi gọi banh trong hay ngoài mức, có bạn tin tôi nên nói: “Thầy Sáu không nói dối.” Tôi cười trả lời: “Đúng vậy, nói sai thì có, nói dối thì không.” Môn quần vợt giúp tôi trị liệu cái choáng váng thể trí, xã hội, và tâm linh.

Tôi nghe được câu chuyện “**Ai kêu tôi đó?**” qua đám nhậu Tennis. Chuyện kể có anh rất thích nhậu nhưng hôm đó hàng xóm rình rang xôm tụ mà không thấy ai hú anh một tiếng. Đợi tới trưa anh không chịu được bèn diện bánh bao giả vờ có công chuyên bận rộn đi ngang qua nhà đang có tiệc vui vẻ ồn ào. Vẫn không ai gọi mời anh. Anh khựng lại nhìn vào nhà nói lớn “*Ai kêu tôi đó? Có tui đây!*” Rồi anh tự nhiên vui vẻ bước vào nhập tiệc. “Xin lỗi anh em, tôi bận công chuyện lu bu nên tới trễ. Theo đúng luật tôi phải uống phạt và ăn bù.” Anh tự rót rượu và uống vội ba cốc rồi ngầu nghiêng ba món mồi. Vì thế, có một dạo gặp nhau ngoài sân, có người hỏi có nhậu không bằng câu: “*Ai kêu tôi đó?*” Đức Giáo Hoàng Phan-xi-cô bảo người phục vụ cho chiên cần phải có mùi chiên. Với đám nhậu này, tôi phải có chút mùi rượu. Thế là tôi phục vụ “say sưa”.

Các thầy được dạy rất nhiều về sự bất công trong xã hội thời Chúa Giêsu, và còn nhan nhản thời nay. Tôi được thấy vô số nghịch lý Chúa dạy từ sự sống cho tới sự chết. Làm sao **tôi sống quân bình với các nghịch lý?** Cũng trong năm thứ hai, ba tôi mất đột

ngọt. Vì ngày Tết nên người chết chen chỗ ở nhà quần Peek Family. Ba tôi phải đợi đến sau Tết mới có ngày thăm viếng. Rồi cùng tuần đó, ông Cố của Cha Quản Nhiệm mất. Ngài nói: “Hai anh em chịu tang cùng một lúc!” Ngày lễ của ông Cố có đầu ba mươi Cha tham dự tại nhà thờ Thánh Linh. Ngày lễ cho ba tôi hôm sau, văn phòng giáo xứ bắt ngờ báo cho biết không có cha chủ tế vì các Cha có họp! Tôi hỏi cha Quản Nhiệm mình, Ngài nói sẽ cố gắng đến. Nghe mong manh quá, tôi phải kêu cứu thêm Cha quen thân từ San Diego lên. Trong thánh lễ, tôi cảm nhận ý ba tôi ước muốn “Linh hồn tôi ngợi khen Chúa,” thật là xứng đáng cho một người tu hội dòng Ba Phanxicô: khó nghèo, khiêm hạ. Chúa thay đổi cái nhìn phục vụ của tôi: ơn Chúa đền bù vừa đủ cho mỗi người, mỗi hoàn cảnh và tôi cứ làm việc của tôi khi Ngài gọi: “Xin vâng!”

Tôi cầu cho linh hồn các người đã qua đời, xin lễ cầu hồn, giỗ, viếng mộ. Đây là những cử chỉ yêu thương bác ái để sống lại nhiều kỷ niệm, cảm xúc tưởng chừng người còn đây, vẫn còn mãi đây. Phạm Đình Chương có những lời gọi nhớ trong bài hát “Người Đi Qua Đời Tôi”:

*Người đi qua đời tôi, không nhớ gì sao người
Và ai qua đời tôi, chiều âm vang ngàn sóng.
Trên lối về nghĩa trang...
Nghe những lời linh hồn, trong mộ phần đen tối đen.
Vàng xưa đầy dấu chân, đen tối vùng lãng quên.
Em đi qua đời anh, không nhớ gì sao em?*

Cha đi qua đời con, không nhớ gì sao Cha? Mẹ? Con? Bạn? Tôi nhớ một buổi sáng tại nghĩa trang El Toro, **tôi giúp an táng** (graveside service) một người mẹ. Nghĩa trang im vắng với một quan tài trên mộ trống, một thân nhân mang vest xám, và một nhân viên nhà quản. Tôi hỏi nhẹ “Còn đợi ai nữa không?” Thân nhân ngậm ngùi nói không còn ai khác. Anh là con trai duy nhất từ Nữ Ước, và bà mẹ sống một mình ở Quận Cam từ bao giờ. Anh sụt sùi hồi tiếc không được gặp mẹ thân yêu lần cuối. Tôi đề nghị cầu nguyện cho bà và phó dâng bà trong tay Chúa nhân từ. Anh gật đầu cảm ơn. Tôi đọc kinh với anh cho mẹ anh, làm phép mồ, rồi trao cho anh Thánh Giá an ủi. Phút chia tay đau buồn, tôi đưa cho anh cây rảy nước thánh để tự tay anh làm dấu yêu thương, tha thứ, phó dâng. Anh đặt cánh hoa hồng rồi ôm quan tài như ôm mẹ lần cuối. Tôi thay mặt Giáo hội hiện diện với anh và người qua đời bằng cánh hoa và nụ hôn già từ lên quan tài rồi quay bước, sợ nước mắt dâng lên “ngàn sóng.” Trên lối rời nghĩa trang, qua mộ phần các người tôi đã nhớ cầu nguyện cho, tôi ‘nghe những lời linh hồn’ vỗ về, an ủi, thông công.

Lần nào **tôi đi thăm bệnh nhân** (ministry to the sick) về tôi cũng thần thờ đăm chiêu cả ngày. Tôi còn rất vụng về khi an ủi một ai, nhất là khi hỏi han thăm viếng người bệnh. Tháng này tôi cầu nguyện cho một bệnh nhân đợi chết nếu không có người hiến nội tạng. Cô nhìn như chiếc lá còn xanh đang vàng úa trong giọt nắng thu còn ngập ngừng quỳ luyến trên

ngọn cây. Theo cô biết thì có rất nhiều người bệnh trầm trọng hơn đang đợi trước. Cô nghĩ đến cái chết đang đổ bóng lên đời mình. Cô không sợ chết nhưng có nhiều câu hỏi: “*Chết rồi đi về đâu?*” “*Thầy có tin vào tái sinh hay luân hồi không?*” Cô sinh ra trong gia đình Công Giáo. Chịu các bí tích tái sinh Công Giáo. Khi lớn lên thì tái sinh theo Jehovah’s Witnesses, rồi hiện đang tái sinh theo Tin Lành. Giờ phút sinh tử cô hồi hận vì hậu quả của thú đánh chén, rồi cô phân vân. Mắt cô trĩu xuống. Tôi chia sẻ với cô: sống là tái sinh từng giây phút. Nếu trong giây phút này cô mời Chúa Kitô đến chịu đau khổ với cô, thì giây phút sau cô còn sống với Ngài, vì đau khổ cho cô là nghề của Ngài, như những lần cô đánh chén với bạn, làm vui hơn, đỡ buồn, và biết đâu có **hy vọng** cho phút sau, giờ sau, **mong đợi đời sau với Chúa**. Cô gật gù và mắt sáng lên sau khi tôi cầu nguyện với cô. Tôi già từ cô như chưa làm tròn nhiệm vụ. Nhưng tôi phải để Chúa làm việc. Ngài rất “*prô*” về việc của Ngài hơn là tôi.

Đào gặp một Sơ trong lớp học về Đức Mẹ. Trước lạ sau thân. Nhà dòng gửi Sơ đi học cao học sư phạm Anh Văn tại Cal State Fullerton. Đào thường hay mời Sơ đi ăn. Một hôm trời mưa gió, Đào nhờ **tôi cầm dù che mưa đưa Sơ về nhà dòng**. Đang vui vẻ chào già từ Sơ thì đầu gối Sơ Bề Trên đứng sừng sững nhìn mưa và chúng tôi tự bao giờ. Sơ Bề Trên nghiêm nghị hỏi tôi: “*Vợ Thầy đâu?*” Tôi vui vẻ chào Sơ Bề Trên như mọi lần nhưng lần này tôi đọc vẻ lúng túng vì Sơ không biết Đào đang tránh mưa ở ngoài xe. Thật là “*Đưa Sơ về dưới mưa, nói năng chi cũng thừa.*” Tháng rồi, nhà dòng báo tin Sơ bị nhức đầu dữ dội phải vào nhà thương ở Sài Gòn. MRI Scan cho thấy Sơ có bướu lớn trong đầu. Nhà dòng cho Sơ đi Nhật gấp để mổ. Hai tuần không nghe tin. Khi đi dự lễ cầu hồn cho các phó tế và thân nhân phó tế đã qua đời, nhà thờ ở Fullerton, đi ngang qua Cal State Fullerton, Đào và tôi nhớ đến những lần đón Sơ tan trường để đi ăn thư giãn, hai đứa nhớ đến Sơ. Tôi đến cầm tay tượng Đức Mẹ hỏi: “*Mẹ ơi, Sơ ra sao rồi hở Mẹ?*” Thế mà 4 giờ sáng, điện thoại cầm tay của Đào rung bật tôi khỏi giấc điệp, trong khi Đào còn ngủ say (không dám nói ngáy say). Tôi nhìn điện thoại thì thấy tin nhắn của Sơ! Đức Mẹ đã trôi dạt đi viếng Sơ ở Nhật mau mắn như Mẹ vượt đời đi viếng người chị họ Elisabeth già nua đang cưu mang trong đức tin năm nào!

Chúa Mẹ làm việc thật kỳ diệu. Bây giờ tôi mất đi một tai trái, có chi để làm kiếng chứ chẳng nghe ra gì. Tôi không đi nghe nhạc nữa vì họ không bớt 50% cho tai điếc. Nhưng nhờ đó, cái gì “*phải*” thì tôi nghe, khi **tôi lắng nghe tiếng Ngài gọi trong cuộc sống**. Có nhiều mất mát, nhưng tôi phải chấp nhận ly rượu cạn để Ngài rót cho tôi rượu mới của Ngài, để **tôi say trong rượu yêu thương mới**, để tôi có lòng thương cảm như Chúa Giêsu khi người khác hết rượu. Một tí rượu của Ngài, pha vào dòng nhạc vui nhộn của Y Vân trong bài hát “*Tình Lính,*” chắc sẽ làm đậm tình người Phó Tế:

Tình Lính (Y Vân)

Anh là lính đa tình
 Tình non sông rất nặng
 Tình hải hồ ươm mộng
 Tình vũ trụ ngắt xanh
 Là mối tình rất êm đềm
 Là tình riêng trong lòng
 Anh yêu em!

*Có lúc muốn hái hoa rường
 Anh gửi về em theo áo
 Và ngàn vì sao trên trời
 Kết thành hạt chuỗi em đeo
 Dù rằng đời lính không giàu
 Mà chắc không nghèo tình yêu*

Tình Phó Tế (C Trần)

Anh là phó-tế đa tình
 Tình Giê-su vĩnh hằng
 Tình Cộng đoàn mến tặng
 Tình Giáo hội tiến thẳng
 Và mối tình rất ngọt ngào
 Là tình riêng cho Đào
 Anh yêu em!

*Có lúc muốn nói Tin Mừng
 Sống đời mình cho tương xứng
 Cùng vạn vị thánh trên đời
 Chúc tụng ngàn chuỗi Mânôi
 Dù rằng đời có sang giàu
 Chi-bằng-Lời-Chúa cho giàu lòng
 yêu*

Loving Deacon (C Trần)

I'm a loving deacon
 Loving Christ Jesus
 Loving St. Nicholas
 Loving Pope Francis
 Loving a special love
 Loving the love I love
 I love you!

*Sometimes I want to preach
 Live the Word in every reach
 Join the saints in Rosary.
 Give praises to Mother Mary.
 For all the riches and smarts,
 Can't-buy-the-love the-Word fills
 the hearts.*